καὶ ὑπὸ κραυγῶν ἀπελπησίας τοῦ δυστήνου ἁλιέως καὶ τῆς γυναικός του, οἵτινες ὠλοφύροντο εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ θαλάμου τῆς Γρατσιέλλας. Ἡ τλήμων κόρη ἀπέδρα διὰ νυκτός. Εἶχεν ἐξυπνήσει καὶ καταφιλήσει τα τέκνα, νεύουσα εἰς αὐτὰ νὰ σιωπήσωσι. Ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς κλίνης της τὰ ὡραιότερα ἐνδύματά της καὶ τὰ ἐνώτιά της, τὰ περιδέραια καὶ τὰ ὀλίγα αὐτῆς χρήματα.

Ὁ πατὴρ ἐκράτει εἰς χεῖρας τεμάχιον χάρτου, φέρον τὰ ἴχνη δακρύων, ὅπερ εὗρον ἐπὶ τῆς κλίνης· Ἔφερε γεγραμμένας πέντε ἢ ἓξ σειράς, τὰς ὁποίας ἐν ἀπογνώσει, μὲ παρεκάλει νὰ τ' ἀναγνώσω· ἔλαβον τὸ χαρτίον. Περιεῖχε μόνας τὰς ἑξῆς λέξεις, χαραχθείσας ὑπὸ τρεμούσης χειρὸς, καὶ ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ πυρετοῦ.

« Ὑπεσχέθην πολὺ . . . φωνή τις μὲ λέγει, ὅτι εἶναι τοῦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου . . . φιλῶ τούς πόδας σας. . . Συγχωρήσατέ με. Προτιμῶ νὰ γενῶ καλογραία. Παρηγορήσετε τὸν Κέκον καὶ τὸν *κύριον* . . . Δέεσθε τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῶν μικρῶν. Δότε εἰς αὐτὰ ὅλα ὅσα ἔχω. Ἐπιστρέψατε τὸ δακτυλίδι εἰς τὸν Κέκον . . . »

Ἀκούσασα τὰς σειρὰς ταύτας, ὅλη ἡ οἰκογένεια διελύθη ἐκ νέου εἰς δάκρυα. Τὰ μικρὰ παιδία, ὁλόγυμνα εἰσέτι, ἀκούοντα ὅτι ἡ ἀδελφή των ἔφυγε διὰ παντὸς ἀνεμίγνυον τὰς κραυγάς των μὲ τοὺς θρήνους τῶν δύο γερόντων καὶ ἔτρεχον εἰς ὅλας τὰς οἰκίας, κράζοντα τὴν Γρατσιέλλαν!

(ἀκολουθεῖ τὸ τέλος)

ΑΣΤΑΣΙΑ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ).

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 9).

— Ναί. . . ἡ Ὄλγα τὴν ὁποίαν ὁ θάνατος δὲν ἠθέλησε . . . Καὶ ὅμως δὲν ἦτο καλήτερον ν' ἀπέθνησκα παρὰ νὰ ἔλθω νὰ μοὶ ἀποσπάσω τὸν σύζυγόν μου ἀπὸ τὰς ἀγκάλας ἄλλης γυναικός! . . . Ναί, τὰ κύματα μ' ἐξέῤῥιψαν ἐπὶ τοῦ παραλίου· γυνή τις μ' εὗρεν ἐκεῖ, μ' ἔφερεν εἰς τὸν οἶκόν της, καὶ αἱ φροντίδες της ἠδυνήθησαν νὰ μοὶ ἀποδώσωσι τὴν ζωήν, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ λογικόν. Ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν, παράφρων ἐπλανώμην ἐπὶ τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσης, καλοῦσα μὲ μεγάλας κραυγὰς τὸν σύζυγον, ὅστις ἐν τούτοις ἐπρόδιδε τὴν μνήμην μου, καὶ ὡρκίζετο εἰς ἄλλην τὸν ἔρωτα ὃν εἶχεν ὁρκισθῆ εἰς ἐμέ. Τίς οἶδεν ἂν ἐνθυμῆτο κἂν ὅτι εἶχα ζήσει, ὅτι τὸν εἶχα ἀγαπήσει. ὅτι εἶχα ἀποθάνει! . . . Τέλος ἐπανῆλθον εἰς ἐμαυτὴν, ἀνεκτησάμην τὸ λογικόν μου. Τρία ἔτη παθῶν καὶ θλίψεων, τρία ἔτη ὁλόκληρα δὲν ἴσχυσαν νὰ ἐξαλείψωσι τὸν ἔρωτά μου. Ἀναχωρῶ, φθάνω . . . καὶ οὔτε σύζυγον ἔχω πλέον, οὔτε ὄνομα! ἄλλη κατέσχε τὴν θέσιν μου . . ἄλλη ἠγαπήθη! . . . Ἄ δύνασθε νὰ εἰπῆτε ὅτι παράφρων ἀκόμη εἶμαι· ὅτι δὲν εἶμαι ἡ Ὄλγα Δυβάλ . . . Τίς μὲ γνωρίζει ἐν Γαλλίᾳ; . . Ἀπαρτίσατε τὸ ἔργον σας, Ἀλφόνσε, ἐκδιώξατέ με . . . Μὴ λάβετε δι' ἐμὲ εὐσπλαγχνίαν . . . Ὑπέφερα ἤδη τόσα, ὥστε δὲν δύναμαι σχεδὸν νὰ ὑποφέρω πλειότερα.

Ὁ Ἀλφόνσος ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖράς του· Ἡ Λουΐζα ἀνατετραμένη ἐπὶ τῆς ἕδρας της ἔχυνε πικρὰ δάκρυα.

— Καὶ οὔτε λέξιν κἂν . . . ἐπανέλαβεν ἡ Ὄλγα μετὰ πικρίας. Ἄ! πλήρη; εἶναι ὁ θρίαμβός σου, Λουΐζα. Ὁ Δυβὰλ βλέπων με δὲν ἠσθάνθη παρὰ φρίκην! Ἡ καρδία του καταρᾶται τὴν ἐπιστροφήν μου! . . . σὲ ἀγαπᾷ, σὲ . . . καὶ ὅμως κλαίεις. Ἄ! ἐγὼ πρέπει νὰ κλαίω δάκρυα αἵματος, ἐγὼ, τὴν ὁποίαν ἀπωθεῖ, ἐγὼ τὴν ὁποίαν μισεῖ!

Ὁ Ἀλφόνσος ἀνύψωσε τὴν κεφαλήν· ἡ ὠχρότης του ἦν πελιδνή. Ἠτένισεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὰς δύο γυναῖκας αἵτινες ἦσαν ἐνώπιόν του· τὴν γλυκεῖαν καὶ δειλήν του Λουΐζαν, καταβεβλημένην ὑπὸ τῆς ὀδύνης, καὶ τὴν Ὄλγαν, ἀγέρωχον καὶ φιλέκδικον· Ἔπειτα δ' εἶπε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον καὶ βραδεῖαν.

— Ὑποφέρεις, Ὄλγα; . . καὶ ἐν τούτοις εἶσαι ἄδικος καὶ σκληρά. Τρία ὁλόκληρα ἔτη μὲ προσεκάλεις . . . τρία σὲ ἔκλαυσα ὁλόκληρα ἔτη. Τότε ἄγγελός τις μ' ἐνεφανίσθη καὶ τὴν χεῖρά του μ' ἔτεινε. Μ' ὡμίλησε περὶ εὐτυχίας, καὶ εἰς τὴν λέξιν ταύτην, ἣν εἶχον ἀπομάθει, ἐσκίρτησεν ἡ καρδία μου καὶ τὸν ἠγάπησα! . . . ὡς ἀγαπᾷ τις ἐκεῖνον ὅστις τὸν σύρει ἀπὸ τὴν ἄβυσσον! . . Σήμερον σ' ἀνευρίσκω, καὶ ἄλλα μὲ δεσμεύουν καθήκοντα . . . Μὲ κατηγορεῖς διὰ τὸν φόβον μου! Ἄ! πίστευσόν με δὲν πάσχω δι' ἐμαυτὸν, δι' ἐμαυτὸν δὲν τρομάζω!

— Τὸ ἠξεύρω . . . τὸ ἠξεύρω . . . δι' αὐτὴν φοβεῖσαι, δι' αὐτὴν ὑποφέρεις.

— Λοιπὸν, ναὶ, ἐπανέλαβεν ὁ Ἀλφόνσος, παροξυνθεὶς ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ τῆς Ὄλγας ἐγωϊσμοῦ, ναὶ, δι' αὐτὴν ὑποφέρω, διὰ τὴν πτωχήν μου Λουΐζαν! Δι' ἐμαυτὸν, ἀδιάφορον . . . ἡ εὐτυχία μου ἐξηφανίσθη. Μεταξὺ τῶν δύο ὑμῶν τεθειμένος, μέλλον δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐλπίσω. Αὐτὴν ὅμως ἥτις μ' ἀφιέρωσε τὴν ζωήν της, αὐτὴν ἥτις μ' ἔδωκε ὅλον αὐτῆς τὸν ἔρωτα, ἥτις ἀνέθετο ἐν ἐμοὶ πάσας αὐτῆς τὰς ἐλπίδας . . . αὐτὴν θρηνῶ, δι' αὐτὴν κλαίω! . . Ὦ! συγχώρησον, συγχώρησόν μοι, Λουΐζα μου!

Καὶ λέγων τὰς λέξεις ταύτας ἔπεσε γονυκλινὴς ἐνώπιον τῆς Λουΐζας καὶ ἔλαβε τὰς δύο της χεῖρας, τὰς ὁποίας κατέβρεξεν ἀπὸ δάκρυα, ἐπαναλαμβάνων «συγχώρησόν με!

Ἡ Ὄλγα ὠχρίασε καὶ ἐψιθύρισε.

— Ποτὲ οὕτως δὲν μ' εἶχες ἀγαπήσει!

— Σ' εἶχα ἀγαπήσει . . . ὦ! καὶ πολὺ μᾶλιστα! διότι εἰς διάστημα ἑξαμηνίας ὅλης συμβιώσεως ὑπῆρξε; τυραγνικὴ καὶ πλήρης ἐγωϊσμοῦ,

καὶ ἐγὼ ἐτύφλωττον πρὸς τοῦτο· ὅπως τὸ ἐννοήσω δὲ ἀπῃτεῖτο νὰ γνωρίσω ὅλην τῆς Λουΐζας τὴν ἀφοσίωσιν. Σ' ἠγάπησα ! διότι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν σ' ἔχασα, ἐδέησε νὰ μὲ κρατήσουν δεδεμένον ἐπὶ τῆς κλίνης μου, διὰ νὰ μ' ἐμποδίσωσι τοῦ νὰ σ' ἀκολουθήσω εἰς τὰ κύματα ! Σ' ἠγάπησα! διότι τρία ὅλα ἔτη ἀπέκρουσα πᾶσαν ἄλλην ἐπιθυμίαν, περιορισθεὶς μόνον εἰς τὸ νὰ σὲ θρηνῶ ! . . Ἀλλὰ τότε, ἡ Λουΐζα ἐνεφανίσθη· ἡ Λουΐζα μ' ἐλάλησε περὶ σοῦ, ἔκλαυσε μετ' ἐμοῦ. Ἡ Λουΐζα ἀπὸ ἑνὸς ἤδη ἔτους σύζυγός μου, μ' ἀφιέρωσε καὶ τὴν ψυχήν της καὶ τὴν ζωήν της. Ἦτο νέα, ἦτον ὡραία, καὶ ὤφειλε ν' ἀγαπήσῃ τὸν κόσμον· ἀλλὰ τὸν ἀπηρνήθη πρὸς χάριν μου· ἀπηρνήθη αὐτὴ ἑαυτήν, ὅπως ἴδῃ ἐμὲ εὐτυχῆ . . . καὶ θέλεις, προδότης καὶ ἀχάριστος, νὰ τὴν ἀποθήσω σήμερον ; . . . Θέλεις ν' ἀποδώσω μῖσος ἀνθ' ὅλης τῆς εὐτυχίας, ἣν μοὶ παρέσχεν !... ὤ ! ὄχι . . . ὄχι . . . δὲν δύνασαι παρὰ νὰ μᾶς κλαίῃς !

— Νὰ σᾶς κλαίω ; . . . Καὶ ἐγώ ! ἐγώ ! εἶμαι καταδικασμένη λοιπὸν, νεκρὰ καὶ ζῶσα συγχρόνως, νὰ θεωρῶ τὴν εὐτυχίαν σας ; Ὀφείλω, ἄχολος καὶ ἄφωνος, ἄνευ ὀνόματος, ἄνευ χαρᾶς ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ, νὰ κρύπτωμαι καὶ νὰ σᾶς ἀφίνω ν' ἀπολαμβάνετε ὅλα τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα μοὶ ἀφηρέσατε ; Ἠλπίσατε λοιπὸν ὅτι ἤθελα φοβηθῆ τὸν θόρυβον τὸν ὁποῖον ἐκάμετε, ὅτι ἤθελα ἀφήσει εἰς τὴν γυναῖκα τούτην καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν θέσιν μου ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ συζύγου μου !. . . Οἱ νόμοι τῆς Γαλλίας θὰ μ' ἀποκρούσουν ὅταν παρουσιασθῶ καὶ διακηρύζω τὰ δίκαιά μου καὶ διώξω ἐκείνην ἥτις ἁφήρπασε τ' ὄνομά μου . . . ;

— Ἔστω λοιπὸν, εἶπε μετ' ἀγανακτήσεως ὁ Ἀλφόνσος, ἀφοῦ εἶσαι ἄσπλαγχνος πρὸς αὐτὴν, ἄσπλαγχνος θὰ ἦμαι καὶ ἐγὼ πρὸς σέ. Ναὶ, οἱ νόμοι θὰ σ' ἀποκρούσουν, διότι δὲν σὲ γνωρίζω ! διότι ὅλοι γνωρίζουν ὅτι ἀπέθανες !. . Αἱ ὑποσχέσεις μου ὡς συζύγου εἶχον διαλυθῆ . . . ἤμην ἐλεύθερος, τὶς δύναται λοιπὸν νὰ μὲ καταδικάσῃ;

— Ἄ ! θὰ τολμήσῃς ! . . .

— Δὲν σὲ γνωρίζω ! . . .

— Ἔστω λοιπόν· ἐδῶ ὑπάρχει ὁ πόλεμος, ἀλλὰ πόλεμος ἄσπονδος, ἀδιάλλακτος ! Θὰ εἴπῃς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὅτι εἶμαι ῥαδιοῦργος, ὅτι ψεύδομαι, ἀναισχύντως, ἄνευ συνειδήσεως, θὰ ἀτιμάσῃς τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθης ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ! Ἔστω ! . . . Ἀλλὰ συλλογίσθητι ὅτι θὰ προσκληθοῦν καὶ μάρτυρες, ὅτι θ' ἀποδείξω ὅτι εἶμαι, αὐτὴ καὶ ὄχι ἄλλη, ἡ Ὄλγα-δὲ-Μόρτο, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀλφόνσου Δυβάλ, καὶ ὅτι τότε ὁ νόμος θ' ἀποφανθῆ ὑπὲρ ἐμοῦ. Μέχρις ἐκείνου, θὰ σᾶς ἀκολουθῶ βῆμα πρὸς βῆμα ! ὡς φάντασμα θὰ τρέχω κατόπιν σας ! πανταχοῦ θὰ φωνάζω. — Ἡ Ὄλγα ζεῖ, ἡ Ὄλγα ἐγὼ εἶμαι ! . . . Εἶμαι ἡ γυνή του καὶ μ' ἐξεδίωξε καὶ μ' ἀπέβαλεν ! . . . Εἶμαι ἡ γυνή του καὶ ἀνάνδρως μὲ ἀπηρνήθη ! . . . Ὦ ! βλέπεις, Ἀλφόνσε, καὶ ἂν μέλλῃς ἐκ τούτου ν' ἀποθάνῃς, δὲν θὰ παραιτήσω τὴν ἐκδίκησίν μου.

Ἡ Λουΐζα τότε ἀπομάσσουσα τὰ καλύπτοντα τὸ ὡραῖον αὐτῆς πρόσωπον δάκρυα, ἠγέρθη, καὶ, στᾶσα μεταξὺ τῆς Ὄλγας καὶ τοῦ συζύγου της, συνῆψε τὰς χεῖρας καὶ εἶπεν ὀδυνηρῶς. — Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ ! πρὸς Θεοῦ ! Ἡ σκηνὴ αὕτη εἶναι τρομερά ! Μὴ τὴν παρατείνετε διότι μὲ φονεύετε ! . . Ἀκούσατέ με λοιπόν . . . Ναὶ, τὸ εἴπατε, ἡ ἀξιοθρήνητος ἐνταῦθα εἶμαι ἐγὼ, διότι ἐγὼ ὀφείλω νὰ θυσιασθῶ. Ποτὲ δὲν θὰ συγκατατεθῶ ὥστε νὰ δικάσουν τὰ δικαστήρια τίς ἡμῶν δικαιοῦται νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλφόνσου. Ἔχετε, κυρία, δίκαια προγενέστερα . . . ἀναμφισβήτητα . . . ἀναλάβετέ τα. Ἐγὼ θὰ ὑπάγω νὰ ζήσω εἰς μοναστήριόν τι. Ἀλφόνσε . . . Ἀλφόνσε . . . λησμόνησέ με, ἔσο εὐτυχής· ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας σου θὰ παρακαλῶ τὸν Θεόν . .. Ὑμεῖς δὲ, κυρία . .. ἀγαπᾶτέ τον, ὡς τὸν ἠγάπησα . . . δι' αὐτὸν καὶ ὄχι δι' ὑμᾶς. Σᾶς ἀφίνω τὴν ἐντολὴν, τὴν ὁποίαν, ὡς ἐπίστευα, μ' εἶχεν ἀφήσει ἡ ἀποθανοῦσα Ὄλγα. Παρηγορεῖτέ τον· κάμετέ τον εὐτυχῆ . . . Ἀντὶ τούτου, κυρία, θὰ παρακαλῶ ἐπίσης καὶ δι' ὑμᾶς, καὶ οὔτε μῖσος, οὔτε ὀργὴν θὰ ἔχω καθ' ὑμῶν. Καθ' ἣν δ' ἡμέραν ὁ Θεὸς μ' ἀνακαλέσῃ παρ αὐτῷ, ἂν ἔλθητε νὰ μοὶ εἴπητε ὅτι βεβαία εἶναι ἡ εὐτυχία του ! . . . θὰ σᾶς εὐλογήσω, κυρία, καὶ θὰ σᾶς ἀγαπήσω . . .

— Λουΐζα ! Λουΐζα! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλφόνσος μετὰ λυγμῶν, νομίζεις ὅτι συγκατανεύω νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σοῦ !

— Ἐξεπλήρωσα καθῆκον, Ἀλφόνσε, καὶ οὐδὲ σὺ πρέπει νὰ παραβλέψῃς τὸ σόν. Ἡ ἀνάμνησις ἐτησίου εὐτυχίας ἔσεται ἡ παραμυθία μου . . . ὁ ἔρως μου θὰ ἦναι ἀκόμη ἡ χαρά μου, διότι ἐν τῇ δυστυχίᾳ μου, διαφυλάττω τοὐλάχιστον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ σὲ κλαίω ! Καὶ πάλιν ἐστὲ εὐτυχεῖς ! . . . . Αὔριον, κυρία, ἐκείνη ἥτις σᾶς ἐπροξένησε τοσαύτας ὀδύνας θὰ ἦναι μακρὰν, πολὺ μακρὰν ἀφ' ὑμῶν . . . Παρακαλέσατε ἐπίσης τὸν Θεὸν δι' αὐτὴν, διότι σᾶς δίδει περισσότερον παρὰ τὴν ζωήν της !

Τὰς λέξεις ταύτας προφέρουσα, ἡ φωνὴ τῆς Λουΐζης εἶχεν ἐξασθενήσει· ἡ γενναιότης αὐτῆς τὴν ἐγκατέλιπε· καὶ, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ῥίψῃ ἓν βλέμμα ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς συζύγου της, εἰσῆλθεν ἐσπευσμένως εἰς τὸν κοιτῶνά της.

Ὁ Ἀλφόνσος εἶχεν ἀναπέσει ἐπί τινος ἀνακλιντῆρος, ὡς ἄνθρωπος θανασίμως κατὰ τὴν καρδίαν τρωθείς. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ὄλγα αὐτὴ, φρίττουσα διὰ τὸ κακὸν, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησε, ἐκπεπληγμένη καὶ τεταραγμένη διὰ τὴν αὐταπάρνησιν τῆς δυστήνου Λουΐζης, ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὀδυνηρὰν ἐκέρδησε νίκην. Οὐδὲ ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν Ἀλφόνσον, καί ἡ ἀγωνία της ἠύξανεν ἀπέναντι τῆς ἀγρίας τοῦ συζύγου της ἀπογνώσεως.

Ἡ σιωπὴ παρετάθη ἐπί τινας ἀκόμη στιγμάς· ἔπειτα ὁ Ἀλφόνσος ἀνύψωσε τὴν κεφαλήν· τὸ πρόσωπόν του ἦν γαληνιαῖον, τὸ μέτωπόν του ἥσυχον, καὶ χωρὶς λέξιν νὰ προφέρῃ ἐτράπη, καὶ θαλαμηπόλος τις προσῆλθε.

— Ὀδήγησον τὴν κυρίαν, εἶπε δεικνύων τὴν Ὄλγαν εἰς τοὺς πρὸς τὸν κῆπον θαλάμους, καὶ τίποτε ἂς μὴ τῇ λείψῃ. Θελήσατε νὰ τὸν ἀκολουθήσητε, Ὄλγα· σᾶς ζητῶ μίαν ὥραν ὅπως σκεφθῶ τὶ πρέπει νὰ κάμω δι' ὑμᾶς . . . καὶ διὰ . . . θὰ μάθετε μετὰ μικρὸν τὴν ἀπόφασίν μου.

Βλέπουσα αὐτὸν τόσον ἐντελῶς κύριον ἑαυτοῦ, καὶ σχεδὸν εὐμενῆ αἰφνιδίως καταστάντα, ἡ Ὄλγα μεγάλας ἔσχεν ἐλπίδας, ἀλλὰ μὴ δυνηθεῖσα ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεώς της νὰ λαλήσῃ, ἥρπασε τὴν χεῖρά του καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χείλη της ! Ὁ Ἀλφόνσος ἐμειδίασε θλιβερῶς καὶ ἔσφιγξε ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα τῆς Ὄλγας, ἥτις ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης μὲ τὴν παρήγορον ταύτην ἰδέαν.

— Μ' ἀγαπᾷ ἀκόμη . . . θὰ τὴν λησμονήσῃ !

Ἐν τούτοις εἰσελθοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτῆς, ἡ Λουΐζα ᾐσθάνθη τὴν γενναιότητά της ἐκλιποῦσαν· ὁ παρελθὼν ἀγὼν τὴν εἶχε καταβάλει. Ἔπεσεν ἐπί τινος θρονίου, μὲ τὸ βλέμμα ἀτενὲς καὶ στυγνόν, τοὺς χαρακτῆρας ἠλλοιωμένους ὑπ' ὀδύνης τὰς δυνάμεις της ὑπερβαλλούσης. Δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τὴν τρομερὰν τῆς θέσεώς της πραγματικότητα, αὕτη ἡ τὴν προτεραίαν ἀκόμη τόσον εὐτυχής ! . . Δυσκολίαν ἐδοκίμαζεν εἰς τὸ νὰ συναρμόσῃ τὰς ἰδέας της, καὶ ἀκριβῶς νὰ δώσῃ λόγον εἰς ἑαυτὴν τῆς πρὸ μικροῦ λαβούσης χώραν ἐκείνης σκηνῆς· διότι τὸ πνεῦμά της, ὁ νοῦς της παρεσύρετο ὑπὸ τοῦ ὁρμητικοῦ τῆς ὀδύνης αὐτῆς χειμάρρου· μία δὲ μόνη ἰδέα, μία μόνη φράσις ἀντήχει ἐν τῇ κατασπαραχθείσῃ καρδίᾳ της. Ὁ Ἀλφόνσος ἀπώλετο πλέον δι' αὐτήν ! Ἐπὶ πολὺ ἔμεινεν εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, καὶ οἱ πόνοι της ἦσαν τόσον δρυμεῖς, ὥστε ἤλπιζεν ὅτι ὁ θάνατός της ἦν προσεχής, καὶ εὐχαρίστει τὸν Θεὸν διότι ἔδιδε τόσον ταχέως τέλος εἰς ζωὴν βασάνων καὶ δυστυχίας. Μετὰ μίαν ὥραν ὁλόκληρον τῆς ἀφώνου ταύτης ἀγωνίας, ἡ θαλαμηπόλος της εἰσῆλθε μηχανικῶς, ἀλλ' αἴφνης ἐθορυβήθη, ἔνευσεν εἰς τὴν ὑπηρέτριάν της ν' ἀποσυρθῇ, καὶ, ῥιφθεῖσα εἰς τὰ γόνατα, ἐφίλησε τοὺς γραφικοὺς χαρακτῆρας τοῦ γραμματίου ὅπερ εἶχεν ἀποσφραγίσει. Ἦτον ἐκ μέρους τοῦ Ἀλφόνσου.

Τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα τὴν ἔπνιγον εὗρον διοδον τέλος, καὶ φλογερὰ ἐπὶ τοῦ χάρτου κατέπεσαν. Μετὰ δυσκολίας ἄρα κατώρθωσε ν' ἀναγνώσῃ τὰς λέξεις ταύτας.

« Λουΐζα, Λουΐζα μου, σύγγνωθί μοι ! τελευ-
» ταῖον τοῦτο σοὶ ἀπευθύνω ὑγίαινε. Οἱ ὀφθαλμοί
» μου δὲν θὰ σὲ ἰδοῦν πλέον! Ἡ καρδία μου δὲν
» θὰ κτυπήσῃ πλέον ἐπὶ τῆς ἐδικῆς σου ! Σὲ χάνω,
» καὶ μετὰ σοῦ χάνω τὸ πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ ! Μὴ
» πιστεύσῃς ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθῶ δεσμοὺς
» ἄλλους . . . Οὔτε σέ ! οὔτε αὐτήν ! . . . Ἂν ἡ γυνὴ
» αὕτη μ' ἠγάπα, ἤθελεν εὐσπλαγχνισθῆ καὶ σὲ καὶ
» ἐμέ . . . Δὲν ἤθελεν ἔλθει, ἐγωϊσμὸν ἀποπνέουσα
» καὶ σκληρότητα, νὰ σ' ἁρπάσῃ τὸν σύζυγόν σου,
» νὰ σ' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μου καὶ νὰ
» μοὶ ἐπιβάλῃ δεσμοὺς, τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς εἶχε
» διαλύσει ! . . . Ναι, ἐν τῇ καρδίᾳ της ὑπάρχει
» περισσότερος ἐγωϊσμὸς παρὰ ἔρως, περισσοτέρα
» ματαιότης παρὰ ἀγάπη. Σὺ δὲ, Λουΐζα μου, σὺ ἀ-
» πήρτισας τὴν θυσίαν, ἠθέλησας νὰ μ' ἀπαλλάξῃς
» ἀπὸ ὀδύνας πολλάς . . . Ἀλλὰ σὲ χάνω, ἀλλὰ
» μ' ἐγκαταλιμπάνεις ! . . . Καὶ ἐκείνη εἶναι ἐδῶ
» μὲ βλέμμα ἀτενὲς ἐπὶ τοῦ θύματός της ! . . .
» Ἄ ! πόσον πάσχω, Θεέ μου ! . . . Ὄχι ὅμως,
» δὲν θὰ χαρῇ τὸν ἀποτρόπαιον αὐτῆς θρίαμβον !
» ὄχι, δὲν θὰ χαρῇ διὰ τὰ δάκρυά σου ! Ἡ τοὐλά-
» χιστον μόνη δὲν θὰ κλαύσῃς ! Μὲ κατεδίκασεν
» εἰς τὴν δυστυχίαν, πρέπει νὰ λάβῃ καὶ αὐτὴ τὸ
» μέρος της ἐξ αὐτῆς. Εἰς σὲ τ' ὄνομά μου, ὁ τε-
» λευταῖός μου λογισμός . . . Εἰς αὐτὴν, τοῦ συνει-
» δότος οἱ ἔλεγχοι καὶ ἡ λήθη ! . . .

« Ὑγίαινε, Λουΐζα μου ! . . . Ὑγίαινε, ἄγγελέ
» μου παρήγορε ! Παρακάλει τὸν Θεὸν νὰ μοὶ συγ-
» χωρήσῃ τὴν ἀπόγνωσίν μου . . . Παρακάλει . . .
» καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ παρακαλῶ ὑπὲρ σοῦ . . . ὑπάγω
» νὰ σὲ περιμένω εἰς κόσμον καλήτερον . . . .
» Ὑγίαινε ! »

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠκούσθη ἐκπυρσοκρότησις τρομερά. Ἡ Λουΐζα ἐξέπεμψεν ὀξεῖαν κραυγὴν καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀλφόνσου. Ἀλλ' ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ, δὲν εὗρε πλέον παρὰ ἓν πτῶμα !

Ἔπεσε τότε γονυκλινὴς πλησίον αὐτοῦ, τὸν περιέβαλεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ τὸν κατεκάλυψε μὲ δάκρυα καὶ φιλήματα. Ἡ Ὄλγα παρουσιάσθη, ἀκούσασα τὸν κρότον πυροβόλου ὅπλου, ὡς ἡ δυστυχὴς Λουΐζα· ἐστάθη δὲ παγωμένη ὑπὸ τρόμου.

— Ἀπέθανεν ! εἶπε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.

— Ἀπέθανεν ! ἐπανέλαβεν ἡ Λουΐζα μετ' ἀπελπισίας. Ἔπρεπε να θανατώσῃς ἐμὲ, ὦ Θεέ μου, καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ ζήσῃ !

— Ἐπροτίμησε τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν Ὄλγαν, ἐψιθύρισεν ἡ νέα γυνὴ μὲ δριμυτάτην πικρίαν, ἄ ! εἶσθαι εὐτυχὴς, σύ ! . . . Ἐφονεύθη ἐξ ἔρωτος πρὸς σὲ καὶ ἐκ μίσους πρὸς ἐμέ . . . Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ὥρμησεν ἔξω τοῦ θαλάμου καὶ ποτὲ πλέον δὲν ἀνεφάνη, ποτὲ πλέον δὲν ἔμαθέ τις τί εἶχεν ἀπογίνει.

Ἡ δὲ Λουΐζα, ἡ ὡραία αὕτη καὶ τρυφερὰ γυνὴ ἦν εἷς μόνος ἔρως ἐκράτει ἐν τῇ ζωῇ, βραδέως ἐσβέσθη, καὶ τὸ πένθιμον αὐτῆς ἔτος δὲν εἶχε παρέλθει, καὶ μετέβη νὰ εὕρῃ τὸν λατρευόμενον σύζυγον, ὃν ἀπώλεσεν.

Ἐκ τοῦ Γαλ. ὑπὸ Π. Γ.

ΕΡΩΣ ΗΓΕΜΟΝΙΔΟΣ.

Φανταστικὴ ἱστορία.

Ὑπῆρχέ τις κόρη τοσοῦτον ὡραία καὶ ἀγαθὴ, ὥστε ὁ κραταιότερος ἡγεμὼν τῆς Εὐρώπης ἂν ἀ-